

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/52/2014
Identifikačné číslo spisu:	8014200019
Dátum vydania rozhodnutia:	22.10.2015
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8014200019.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členiek senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci žalobcu Citybowling Poprad, s.r.o., IČO: 36 758 949, Levočská 4892/10A, Poprad, právne zastúpený Beňo & partners, Advokátska kancelária, s.r.o., Námestie sv. Egídia 93, Poprad, proti žalovanej Slovenskej obchodnej inšpekcii, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, Prievozská 32, poštový priečinok 29, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej č. SK/0450/99/2013 zo dňa 19. novembra 2013, konajúc o odvolaní žalovanej voči rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/2/2014-41 zo dňa 25. marca 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/2/2014-41 zo dňa 25. marca 2014 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi náhradu trov prvostupňového konania n e p r i z n á v a .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 1S/2/2014-41 zo dňa 25.03.2014 zrušil rozhodnutie žalovanej č. SK/0450/99/2013 zo dňa 19.11.2013 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím č. P/0044/07/13 zo dňa 05.04.2013 a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. a zároveň zaviazal žalovanú nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 731,42 €.

Napadnutým rozhodnutím žalovanej bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 300 € pre porušenie povinnosti predávajúceho podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov za to, že zákazník si dňa 03.01.2013 u žalobcu prostredníctvom elektronického rezervačného

systému objednal na deň 04.01.2013 bowlingovú dráhu v čase od 11.00 hod. do 13.00 hod., pričom 04.01.2013 bol dňom vianočných prázdnin, kedy podľa cenníka žalobcu zverejneného jednak na jeho internetovej stránke a jednak priamo v prevádzke, bola cena za hodinu poskytnutých služieb bowlingu 8,40 €. Z dôvodu chyby elektronického rezervačného systému, ktorý nezohľadnil skutočnosť, že v deň 04.01.2013 boli vianočné prázdniny, vygeneroval zákazníkovi sumu za poskytnutie dvoch hodín služieb bowlingu na sumu 12 €, pričom správny orgán dospel k záveru, že žalobca porušil ustanovenie § 5 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa - neklamať spotrebiteľa uvádzaním nepravdivých údajov o nákupných podmienkach, čím sa dopustil priestupku.

Krajský súd po preskúmaní rozhodnutí správnych orgánov v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, preto rozhodnutia správnych orgánov zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. Svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že ak správny orgán prvého stupňa konštatoval, že žalobca sa dopustil správneho deliktu a žalovaný v odôvodnení iba stroho konštatoval, že žalobca svojim konaním naplnil skutkovú podstatu klamania spotrebiteľa upravenú v § 5 bez ohľadu na to, či sa dopustil priestupku alebo správneho deliktu, sú potom rozhodnutia správnych orgánov nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnené tak, ako upravuje § 47 ods. 3 Správneho poriadku.

Podľa krajského súdu je všeobecne deliktom také porušenie zákona, či už konanie alebo opomenutie, ktoré konkrétny zákon takto označuje. Jednoznačné odôvodnenie, či konanie žalobcu je priestupkom alebo správnym deliktom, je nevyhnutné aj vzhľadom na medzinárodné záväzky Slovenskej republiky, keďže aj na rozhodovanie o správnych deliktach je nevyhnutné aplikovať čl. 6 odsek 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách.

Podľa krajského súdu z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách vyplýva, že veci priestupkové a rovnako aj veci správnych deliktov je potrebné považovať v zmysle ustálenej štrasburskej judikatúry za veci, ktoré majú charakter konania o trestnom obvinení. Vo všetkých veciach, ktoré je možné subsumovať pod pojem veci trestného charakteru, musí mať osoba, proti ktorej sa vedie konanie, možnosť domôcť sa práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru. Pojem priestupku je upravený zákonom č. 372/1990 Zb. a osobitnými predpismi.

Krajský súd poukázal na to, že právny poriadok Slovenskej republiky užší pojem správneho deliktu nedefinuje a je nesporné, že postup pri vyvodzovaní právnej zodpovednosti za priestupok podlieha režimu zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a subsidiárnej aplikácii zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, pričom vo všeobecnosti platí, že v širšom slova zmysle správny delikt nie je postihnutelný, ak stupeň spoločenskej nebezpečnosti je len nepatrný.

Vzhľadom na citované ustanovenie § 23 ods. 1, 2 a § 24 ods. 1 bolo povinnosťou správnych orgánov vo veci rozhodnúť len v intenciách vytvorených ústavne konformnou interpretáciou. Bolo ich povinnosťou odôvodniť, prečo v konaní bolo aplikované ustanovenie § 24 ods. 1 a nie § 23 ods. 1 zákona 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

Podľa krajského súdu správne orgány zodpovednosť žalobcu za konanie, aj keď citovali ustanovenie § 5 ods. 1 zákona 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, založili na klamaní spotrebiteľa, pričom zo zisteného skutkového stavu je nesporné, že žalobca aj na svojej internetovej stránke mal uvedený cenník poskytovanej služby, cenník poskytovanej služby bol aj v mieste poskytovanej služby a podľa tvrdenia žalobcu spotrebiteľ pri poskytovaní služby v priestoroch žalobcu komunikoval s konkrétnou zodpovednou osobou. Ak teda správne orgány založili zodpovednosť žalobcu na definícii klamania spotrebiteľa, pričom žalobca tvrdil, že išlo pri objednávke dňa 03.01.2013 o chybu softvéru, s odvolacími námietkami sa žalovaný, ale ani s vyjadrením žalobcu k začatiu správneho konania prvostupňový správny orgán dostatočným spôsobom nevyrovnal.

Podľa krajského súdu sa správne orgány dostatočným spôsobom nevyrovnali aj s tou skutočnosťou, že aj spotrebiteľa by mal byť obozretný, bol primerane informovaný aj z webovej stránky žalobcu a muselo mu byť zrejmé, že rezervačný systém nezohľadnil skutočnosť, že deň 04.01.2014 bol dňom pracovného pokoja a nič mu nebránilo v tom, aby si informácie overila správne orgány ďalej neodôvodnili, v čom spočíva vážnosť zásahu do práv spotrebiteľa.

Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že právne predpisy mu neumožňujú upustiť od potrestania žalobcu, lebo zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, či už ide o priestupok alebo

správny delikt, ustanovuje maximálne výšky peňažných sankcií, nie však minimálne a zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ale aj zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní majú ustanovenia pre upustenie od potrestania alebo pre zastavenie konania.

Krajský súd sa taktiež nestotožnil s názorom žalobcu, že v správnom konaní došlo k porušeniu jeho procesných práv. Správny poriadok v ustanovení § 34 ods. 3 upravuje, že účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe a podľa ods. 4 vykonávanie dôkazov patrí správneho orgánu. Správny orgán teda nie je povinný vykonať každý dôkaz, ktorý účastník konania navrhne, lebo je na jeho správnej úvahe, či ten ktorý dôkaz prispeje k zisteniu skutočného stavu veci. Skutkový stav je medzi účastníkmi súdneho konania nesporný a výsluch navrhovaného svedka by nepriniesol nové skutočnosti. Rovnako je nepochybné, aké listiny slúžili ako podklady na vydanie rozhodnutí.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a žalobcovi, ktorý mal úspech v konaní, priznal náhradu trov konania vo výške 731,42 €.

Proti rozsudku krajského súdu podala odvolanie žalovaná, ktorá uviedla, že rozsudok krajského súdu vychádza podľa jej názoru z nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto žiadame o jeho preskúmanie z nasledujúcich dôvodov.

Žalovaný správny orgán poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá podľa jeho názoru za základný prameň považuje efektívny súdny prieskum rozhodnutí štátnych orgánov. Žalovaný správny orgán má za to, že takýto prieskum rozhodovacej praxe a súdnej praxe žalovaného správneho orgánu zo strany súdu nebol zabezpečený. V prípade ak by uvedený prieskum zabezpečený bol, krajský súd by bol uzročený s tým, že Slovenská obchodná inšpekcia postihuje porušenie povinnosti vyplývajúce zo zákona o ochrane spotrebiteľa ako správny delikt a nie ako priestupok. Taktiež žalovaná nepokladá za podstatné, aby žalovaný správny orgán vo svojom rozhodnutí odôvodňoval, či protiprávne konanie žalobcu je priestupkom alebo správnym deliktom, nakoľko z praxe správneho orgánu je zrejmé, že ide o správny delikt. V neposlednom rade by žalovaný správny orgán chcel upozorniť na to, že účastník konania v podanom odvolaní nenamietal uvedenú skutočnosť (že sa nejedná o správny delikt, ale o priestupok) a ani na ňu v podanom odvolaní nepoukázal, a teda žalovaný správny orgán v odôvodnení správneho rozhodnutia nepovažoval za potrebné sa s tým vysporiadať.

Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. dozor nad dodržiavaním povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa vykonávajú orgány dozoru. Ak nemožno pôsobnosť orgánu dozoru určiť, je na výkon dozoru a kontroly príslušná Slovenská obchodná inšpekcia.

Podľa § 24 ods. 1 zákona 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právnymi aktmi Európskych spoločenstiev v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, dovozčovi alebo dodávateľovi alebo osobe uvedenej v § 26 pokutu do 66 387,83 €, za opakované porušenie povinností počas 12 mesiacov uloží pokutu do 165 969,59 €.

Žalovaný správny orgán dáva do pozornosti súdu, že legislatívne vymedzenie pojmu priestupok v zmysle platného znenia zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, z ktorej jasne vyplýva, že protiprávne konanie žalobcu nespadá pod definíciu priestupku. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. Slovenskej národnej rady o priestupkoch priestupkom sa rozumie zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin. Následne v § 3 zákona č. 372/1990 Zb. o Slovenskej národnej rady o priestupkoch na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nebanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie. Z uvedeného zákonného ustanovenia je teda zrejmé, že priestupková zodpovednosť je subjektívnou zodpovednosťou, nakoľko ju zákon spája so zavinením. Pričom zodpovednosť za porušenie ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorej sa dopustil žalobca je objektívna, tzn. sankciou je obligatórne stíhané každé porušenie povinnosti vyplývajúce zo zákona na ochranu spotrebiteľa, ktoré je zistené na strane predávajúceho, výrobcu, dovozcu alebo dodávateľa. Žalovaný správny orgán nemá povinnosť zisťovať zavinenie, resp. mieru zavinenia na strane sankcionovanej osoby, nakoľko sa jedná o objektívnu zodpovednosť kontrolovanej osoby. Žalovaný orgán trvá na tom, že porušenie povinnosti predávajúceho vyplývajúce zo zákona o ochrane spotrebiteľa sa jednoznačne poníma ako správny delikt. Správnym deliktom je proti spoločenské konanie upravené v osobitných zákonoch, ktoré nie sú označené ako priestupok. K naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu stačí zistiť, že v dôsledku porušenia povinnosti zodpovednou osobou došlo k ohrozeniu práv spotrebiteľa chránených týmto zákonom.

Poškodenie spotrebiteľa v rozsahu priamo úmernom uloženej sankcii nie je obligatórnym znakom jeho skutkovej podstaty.

Žalovaná považuje za potrebné poukázať na základný rozdiel medzi priestupkom a správnym deliktom, kde na to aby sa jednalo o priestupok uvedený v inom zákone musí byť splnená požiadavka, že v tomto zákone je takéto konanie označené ako priestupok.

Žalovaná poukazuje na to, že správny orgán v prvostupňovom ako aj druhostupňovom správnom rozhodnutí dostatočne odôvodnil závery, ku ktorým prihliadali pri vydávaní správneho rozhodnutia. Podľa jej názoru, zo zákona o ochrane spotrebiteľa je zrejmé, že spotrebiteľ má právo na ochranu pred konaním, ktorým je klamaný a to aj vzťahu k nákupným podmienkam ponúkaných služieb. Pri posudzovaní charakteru skutku je potrebné zohľadniť úroveň informovanosti, vedomostí a obozretnosti dotknutého spotrebiteľa. V neposlednom rade tiež prihliadal k spôsobu akým bol spotrebiteľ informovaný o cene rezervácie predmetnej služby, ako aj zohľadniť ďalšie okolnosti a špecifiká prípadu, a to vo vzájomnej súvislosti tak, aby bolo možné dospieť k jednoznačnému záveru, či žalobca poskytol spotrebiteľovi nepravdivé informácie o nákupných podmienkach.

Žalovaná nesúhlasí s názorom krajského súdu aj v ďalšej časti rozsudku a zastáva názor, že sa vo svojom rozhodnutí dostatočne vysporiadala s tvrdením žalobcu, že išlo o chybu softvéru, nakoľko na strane 4, druhý odsek druhostupňového správneho rozhodnutia odvolací orgán konštatuje: „Dôvod vzniku pochybenia - softvérová chyba rezervačného systému nemá vplyv na protiprávnosť zisteného konania. Bolo plne v možnostiach účastníka konania uskutočniť opatrenia, ktorými by zamedzil porušeniu právnych predpisov, ktoré sa viažu na činnosť účastníka konania.

Žalovaná poukazuje na to, že zo znenia § 24 ods. 1 zákona 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa vyplýva skutočnosť, že správny orgán je povinný sankcionovať každé zistené porušenie povinností zákona o ochrane spotrebiteľa, tzn. zákon o ochrane spotrebiteľa nestanovuje výnimky, kedy je možné upustiť od uloženia sankcie. Žalovaný správny orgán chce zdôrazniť, že nemôže svojvoľne obchádzať zákon, tým že upustí od postihu žalobcu, nakoľko v prípade bezdôvodného upustenia od postihu by bola porušená zásada rovnosti účastníkov správneho konania v iných obdobných prípadoch. V uvedenom prípade je potrebné prihliadať na závažnosť konania, nakoľko konanie žalobcu predstavovalo vážny zásah do práv spotrebiteľa, ktoré ho mohlo viesť do omylu o cene objednanej služby. Vznik majetkovej ujmy spotrebiteľovi nebol zisk, sankcionovaným konaním však bolo porušené právo spotrebiteľa na informácie v presnej a jednoznačnej podobe chránené dotknutými zákonnými ustanoveniami.

Žalovaná ďalej uviedla, že nemôže súhlasiť ani s názorom krajského súdu, ktorý vo svojom rozsudku uviedol, že ...aj spotrebiteľ by mal byť obozretný, bol primerane informovaný aj z webovej stránky žalobcu muselo byť zrejmé, že rezervačný systém nezohľadnil skutočnosť, že dňa 04.01.2014 bol dňom pracovného pokoja.... Žalobca preukázateľne v potvrdení objednávky zo dňa 03.01.2013 informoval spotrebiteľa nepravdivo o nižšej výške za poskytnutie tejto služby, keďže v zmysle cenníka bola následne spotrebiteľovi vyúčtovaná celková cena 19,80 € (16,80 € za poskytnutie bowlingovej dráhy na 2 hodiny + 3,00 € za požičanie 6 párov bowlingovej obuvi). Priemerný spotrebiteľ z uvedenej informácie z rezervačného systému mohol jednoznačne dospieť k pochopeniu cenových podmienok poskytnutia služby v priaznivejšej podobe v porovnaní so skutočnými podmienkami poskytnutia služby.

Žalovaná opätovne k danej veci uvádza, že správne konanie prebiehalo na základe ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý žalobca svojím konaním porušil. Je toho názoru, že konala na základe zákona a v medziach zákona na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu. Je toho názoru, že skutkový stav bol jednoznačne preukázaný, správne právne posúdený a pokuta uložená žalobcovi oprávnená a v súlade so zákonom o ochrane spotrebiteľa a preto vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhujeme, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove, ktorý podľa nášho názoru vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, podľa § 220 O.s.p. zmenil a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

K odvolaniu žalovanej sa svojim podaním vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu žalobcu, ktorý uviedol, že žalovaná vo svojom odvolaní namieta, že nebolo potrebné, aby správne orgány prvého a druhého stupňa vo svojich rozhodnutiach jasne uviedli, či situáciu vzniknutú chybou softvéru posudzujú ako priestupok alebo ako správny delikt, nakoľko žalobca, ako aj konajúci súd toto mal vyvodiť z rozhodovacej praxe správneho orgánu.

Žalobca je toho názoru, že takáto právna argumentácia žalovanej je neprípustná. Nedostatočné

odôvodnenie správneho rozhodnutia, rovnako ako rozhodnutia súdu, zakladá dôvod na zrušenie takéhoto rozhodnutia z dôvodu odňatia možnosti účastníkovi správneho, či súdneho konania konať pred súdom. Dostatočné odôvodnenie veci ako aj jasná právna kvalifikácia veci je elementárnou súčasťou každého rozhodnutia štátneho orgánu.

Podľa žalobcu je zároveň potrebné zdôrazniť, že na pojednávaní konanom dňa 25.03.2014 sa ani zástupca odporcu nevedel vyjadriť, či daný prípad bol posudzovaný ako priestupok alebo ako správny delikt. Žalobca je toho názoru, že jeho konanie v danej veci nenapĺňa znaky priestupku ako ani znaky správneho deliktu poukazujúc na ust. § 23 ods. 1 a 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a § 15 ods. 1 zákona č. 18/1996 Z. z. o cenách. Informácie o cene poskytovanej služby boli v čase jej poskytovania spotrebiteľom prístupné vo forme cenníka zverejneného v prevádzke navrhovateľa ako aj vo forme cenníka zverejneného na internetovej stránke navrhovateľa.

Žalobca zastáva názor, že žiadny zákon ani iný právny predpis neukladá navrhovateľovi povinnosť prevádzkovať na internetovej stránke rezervačný systém. Rezervačný systém prevádzkuje navrhovateľ na svojej internetovej stránke dobrovoľne na účely uľahčenia prístupu spotrebiteľov k jeho službám, resp. k rezervácii jeho služieb. K určení inej ceny, aká bola v daný deň účtovaná za poskytované služby, došlo z dôvodu chyby softvéru, ktorý nezohľadnil, že dňa 04.01.2013 boli vianočné prázdniny a teda cena poskytovanej služby bola vyššia o 8,40 €. Správny orgán pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy riadne splnenie zákonných povinností o označovaní tovaru a služby (riadne zverejnený cenník v prevádzke a na internetovej stránke), ale, navrhovateľ má zato, že šikanózne, vyvodil zodpovednosť navrhovateľa za chybu v programe, rezervačnom systéme, ktorý navrhovateľ prevádzkoval dobrovoľne, teda nemusel takéto služby spotrebiteľom poskytovať. Zverejnením cenníka si navrhovateľ splnil svoju zákonnú povinnosť informovať spotrebiteľov a cene ponúkanej služby. Z jeho strany teda nedošlo k žiadnemu porušeniu právneho predpisu, čo je jednou z podmienok vzniku zodpovednosti za priestupok podľa § 23 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

Podľa žalobcu žalovaná poukázala na ust. § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pričom žalovaná sa v napadnutom rozhodnutí (ani prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí) ani v priebehu prvostupňového súdneho konania ani v odvolaní nevyjadrila, v čom vidí vážnosť zásahu do práv spotrebiteľa.

Žalobca má zato, že hoci bolo spotrebiteľovi účtované za poskytnuté služby o 8,40 € viac ako mohol predpokladať z výsledku rezervácie, hoci z cenníka uvedeného na internete zas mohol predpokladať, že mu bude účtované toľko, koľko mu účtované bolo, nedošlo zo strany navrhovateľa k tak závažnému zásahu do práv spotrebiteľa, že by bolo možné z toho vyvodiť zodpovednosť navrhovateľa za spáchanie správneho deliktu. Žalobca opätovne zdôraznil, že určení inej ceny, aká bola spotrebiteľovi účtovaná došlo chybou softvéru, kedy rezervačný systém nezohľadnil pri kalkulovaní ceny, že dňa 04.01.2013 boli vianočné prázdniny. Z povahy veci bolo možné jasne vyvodiť, že daná chyba viazala sa na deň 04.01.2013, kedy prednastavený počítačový softvér nezohľadňoval, že v tento deň sú vianočné prázdniny, nešlo teda ani o chybu softvéru, ktorá by sa pri zadaní určitých požiadaviek opakovala pravidelne, napr. každý piatok, každý víkend, pričom po zistení tejto chyby ju žalobca bezodkladne odstránil a zdôrazňuje, že rozdiel v cene služby vygenerovanej rezervačným systémom a cenou, ktorá bola účtovaná spotrebiteľovi bol 8,40 €.

Vzhľadom na všetky okolnosti danej veci, odstránenie chyby systému, výšku rozdielu sumy vygenerovanej systémom a následne účtovanej nie je možné hovoriť o takom stupni spoločenskej nebezpečnosti, ktorý by zakladal zodpovednosť žalobcu za spáchanie správneho deliktu.

Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní namietal, že právna úprava mu neumožňovala upustiť od potrestania žalobcu, teda od uloženia pokuty, tak má za to, že práve nepatrný, resp. žiadny stupeň spoločenskej nebezpečnosti jeho konania má za následok, že danú právnu vec bolo treba posudzovať tak, že k spáchaniu správneho deliktu navrhovateľom nedošlo.

V prípade, ak by správny orgán dospel k záveru, že z dôvodu nedostatku spoločenskej nebezpečnosti konania navrhovateľa, nedošlo k spáchaniu správneho deliktu, nebol by dôvod ani na uloženie pokuty podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

Žalobca zdôrazňuje, že hoci žalovaná argumentuje, že pokuta mu bola uložená v najnižšej možnej výške, bola mu uložená v sume 300 €, čo je v porovnaní s rozdielom vygenerovanej ceny a ceny účtovanej 8,40 € zásadný nepomer.

Žalobca má zato, že z jeho strany k spáchaniu správneho deliktu nedošlo a teda nebol dôvod ani na

uloženie pokuty vo výške 300 €.

Žalobca má zato, že postupom žalovanej ako aj prvostupňového správneho orgánu došlo k porušeniu jeho procesných práv.

Prvostupňový správny orgán nevykonával dôkazy, ktoré navrhoval vykonať žalobca, a ktoré mohli objasniť priebeh spornej situácie. K dôvodom nevykonania navrhnutého dôkazu sa prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí dostatočne nevyjadril. Podľa žalobcu by správny orgán by vždy mal pripustiť dôkazný prostriedok, ktorý je pre vec dôležitý a relatívne ľahko vykonateľný... V rozhodnutí správny orgán uvedie aj to, ako sa vysporiadal s návrhmi účastníkov konania a ako hodnotil dôkazy. (Potasch, P., Hašanová, J. Zákon o správnom konaní. Komentár, i. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2012, 33 s.).

Podľa § 33 ods. 1 Správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhnovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Podľa žalobcu druhostupňový správny orgán v rozpore s § 33 ods. 2 Správneho poriadku neumožnil v priebehu druhostupňového konania navrhovateľovi sa vo veci samej vyjadriť a bez vyzvania navrhovateľa na vyjadrenie podané odvolanie zamietol.

V kontexte zásad správneho konania je potrebné si uvedomiť, že správne orgány by príslušné osoby mali k tomu, aby sa k vyjadrili k podkladom rozhodnutia, vyzývať aj písomne a určiť im na to primeranú lehotu... Keďže na odvolacie konanie sa ustanovenia správneho poriadku vzťahujú primerane, aj odvolací správny orgán by mal postupovať v súlade s týmto ustanovením a mal by poskytnúť účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia v odvolacom konaní. (Potasch, P., Hašanová, J. Zákon o správnom konaní. Komentár. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2012, 33 s.).

Žalobca má zato, že nevykonaním navrhovaných dôkazov, nedostatočným odôvodnením prečo navrhované dôkazy vykonané neboli a neumožnením navrhovateľovi sa vyjadriť ku všetkým zisteniam a záverom správneho konania pred vydaním správneho rozhodnutia, došlo k zásadným procesným pochybeniam, ktoré taktiež zakladajú dôvod na zrušenie napadnutých rozhodnutí.

Navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdiť a zároveň žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania vo výške 165,84 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej možno priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok Krajského súdu v Prešove, ktorým súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie žalovanej č. SK/0450/99/2013 zo dňa 19.11.2013 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím č. P/0044/07/13 zo dňa 05.04.2013 a vec vrátil vec žalovanej na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. a zároveň zaviazal žalovanú nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 731,42 €.

Napadnutým rozhodnutím žalovanej bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 300 € pre porušenie povinnosti predávajúceho podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov za to, že zákazník si dňa 03.01.2013 u žalobcu prostredníctvom elektronického rezervačného systému objednal na deň 04.01.2013 bowlingovú dráhu v čase od 11.00 hod. do 13.00 hod., pričom 04.01.2013 bol dňom vianočných prázdnin, kedy podľa cenníka žalobcu zverejneného jednak na jeho internetovej stránke a jednak priamo v prevádzke, bola cena za hodinu poskytnutých služieb bowlingu 8,40 EUR. Z dôvodu chyby elektronického rezervačného systému, ktorý nezohľadnil skutočnosť, že v deň 04.01.2013 boli vianočné prázdniny, vygeneroval zákazníkovi sumu za poskytnutie dvoch hodín služieb bowlingu na sumu 12 €, pričom správny orgán dospel k záveru, že žalobca porušil ustanovenie § 5 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa - neklamať spotrebiteľa uvádzaním nepravdivých údajov o nákupných podmienkach.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho

orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaná rozhodla s konečnou platnosťou o potvrdení sankcie vo výške 300 €.

Senát odvolacieho súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.). V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods.2 O.s.p.).

Zo súdneho a administratívneho spisu odvolací súd zistil skutkový stav tak, ako bol opísaný vyššie a preto ho nebude znovu opakovať. Je nepochybné a medzi stranami nebolo sporné, že zákazník si dňa 03.01.2013 u žalobcu prostredníctvom elektronického rezervačného systému objednal na deň 04.01.2013 bowlingovú dráhu v čase od 11.00 hod. do 13.00 hod., pričom 04.01.2013 bol dňom vianočných prázdnin, kedy podľa cenníka žalobcu zverejneného jednak na jeho internetovej stránke a jednak priamo v prevádzke, bola cena za hodinu poskytnutých služieb bowlingu 8,40 €. Z dôvodu chyby elektronického rezervačného systému, ktorý nezohľadnil skutočnosť, že v deň 04.01.2013 boli vianočné prázdniny, vygeneroval zákazníkovi sumu za poskytnutie dvoch hodín služieb bowlingu na sumu 12 €. Spornou medzi stranami zostala právna otázka kvalifikácie skutku žalobcu, neúčinnosť ust. § 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, nevykonanie dôkazu vypočutím svedka, ktorého navrhol žalobca a primeranosť sankcie možnosť upustenia od sankcie a porušenie procesných práv žalobcu v odvolacom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu, tak je nepochybné, že zákazník si dňa 03.01.2013 objednal na webovom sídle žalobcu poskytnutie služby bowlingu prostredníctvom rezervačného systému na deň 04.01.2014 od 11:00 hod. do 13:00 hod., pričom bol informovaný o celkovej cene rezervácie vo výške 12 €, t.j. 6 € za hodinu. Nakoľko deň 04.01.2014 bol dňom prázdnin a predávajúci mal počas sobôt, nedeľ, sviatkov, dní pracovného pokoja a prázdnin zvýšenú tarifu na 8,40 € za hodinu, spotrebiteľovi bola v prevádzke vyúčtovaná suma 16,80 € a zároveň 3 € za vypožičanie 6 párov bowlingovej obuvi. O zvýšenej tarife informoval cenník zverejnený na webovom sídle žalobcu, tak ako aj cenník zverejnený v sídle prevádzky.

Pokiaľ žalobca uvádza na svoju obranu argument, že rozdiel v cene bol spôsobený softwérovou chybou, keď tento nezohľadnil skutočnosť, že deň 04.01.2014 bol dňom prázdnin a vygeneroval objednávku s tarifou platnou v pracovné dni, t.j. 6 € za hodinu. Zákazník mal podľa žalobcu možnosť si tento cenový rozdiel porovnať s cenníkom zverejneným na webovom sídle a mal si byť vedomý, že tieto ceny sú rozdielne, je tento jeho argument na obranu zjavne v rozpore s ust. § 5 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení účinnom do 16.07.2014: „Výrobca, predávajúci, dovozca alebo dodávateľ nesmú klamať spotrebiteľa, najmä uvádzať nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepresné, nejasné alebo dvojzmyselné údaje alebo zamlčať údaje o vlastnostiach výrobku alebo služby alebo o nákupných podmienkach.“

Podľa odvolacieho súdu je porušenie uvedenej povinnosti iným správnym deliktom, kde sa zavinenie nevyžaduje a preto argument žalobcu o softwérovej chybe neobstoí, pretože žalobca zodpovedá za obsah webového sídla, teda aj za softwér, ktorý slúži na rezerváciu ponúkanej služby a pred jeho spustením do prevádzky sa mal presvedčiť o tom, či ceny generuje správne v súlade s platným cenníkom. Pokiaľ ide o možnosť spotrebiteľa porovnať si cenový rozdiel, nemožno vyžadovať od

bežného spotrebiteľa, aby pri objednávke nejakej služby cez internet vždy vopred pochyboval o správnosti vygenerovanej ceny a za účelom zistenia možného cenového rozdielu prehľadával webové sídlo predávajúceho.

Odvolací súd je tiež toho názoru, že aj keby si mal bežný spotrebiteľ možnosť porovnať cenu vygenerovanú a cenu uvedenú v cenníku, mohol by správne dospieť k pre neho výhodnejšiemu výkladu, t.j. k nižšej cene.

Pokiaľ ide o posudzovanie spoločenskej nebezpečnosti spáchaného iného správneho deliktu je potrebné mať na zreteli objekt chránený ustanovením § 5 zákona č. 250/2007 Z. z., ktorým je právo spotrebiteľa nebyť klamaný o vlastnostiach poskytovaných výrobkov alebo služieb alebo o nákupných podmienkach. Toto správanie spotrebiteľa porušené bolo, nakoľko bol informovaný o nižšej cene, čo mohlo ovplyvniť jeho ekonomické správanie, t.j. jeho rozhodnutie objednať si predmetnú službu.

V otázke neúčinnosti ust. § 5 zákona č. 250/2007 Z. z. zastáva najvyšší súd názor, že zákonom č. 199/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý nadobudol účinnosť dňa 17.07.2014, bol zo zákona č. 250/2007 Z. z. vypustený § 5. Podľa dôvodovej správy k novele považoval zákonodarca predmetné ustanovenie za duplicitné popri všeobecnom zákaze používania nekalých obchodných praktík.

Odvolací správny orgán vydal rozhodnutie dňa 19.11.2013, ktoré v rovnaký deň nadobudlo právoplatnosť a správne konanie sa tým skončilo. Predmetné ustanovenie bolo ešte v tomto čase účinné, a teda skutočnosť, že od 17.07. 2014 bolo ustanovenie § 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vypustené, nemá podľa nášho názoru vplyv na zákonnosť rozhodnutia a nejde ani o porušenie trestnoprávnej zásady nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege, ktorá sa v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 5Sž/20/2010 zo dňa 10.03.2011) analogicky použije aj pri správnom trestaní.

Pokiaľ ide o otázku nevykonania dôkazu a vyjadrenia sa k podkladom rozhodnutia zastáva odvolací súd názor, že vypočutie zamestnanca žalobcu by nemalo na objasnenie iného správneho deliktu žalobcom vplyv. Výsluch svedka by len zbytočne predĺžil konanie a nemal by žiaden vplyv na zistené skutočnosti. Správny orgán bol jednak povinný a aj oprávnený v každej fáze správneho konania zvažovať, ktoré dôkazy je potrebné vykonať, či je potrebné doterajší stav dokazovania doplniť a súčasne je povinný posudzovať dôvodnosť návrhov na doplnenie dokazovania. Taktiež platí i zásada voľného hodnotenia dôkazov, z čoho vyplýva, že správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia. Hodnotenie a aj vykonávanie dôkazov patrí do právomoci správneho orgánu. Na druhej strane sa však správny orgán musí zaoberať dôvodmi, pre ktoré nevykonal dôkazné prostriedky navrhované účastníkom konania. V konečnom dôsledku správny orgán uviedol dôvody, prečo nevykonal navrhovaný dôkaz - výsluch svedka. V tomto prípade bol už správny delikt dokonaný v okamihu, keď bola zákazníkovi vygenerovaná cena nezodpovedajúca cenníku, a teda výpoveď svedka - bowlera by už neprispela k objasneniu veci. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd nepovažoval túto námietku žalobu za relevantnú.

Pokiaľ žalobca namietal porušenie ust. § 33 Správneho poriadku je potrebné uviesť, že z daného ustanovenia vyplýva povinnosť správneho orgánu dať týmto subjektom možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadrili k jeho podkladom. Ide o procesnoprávny nárok účastníka konania. Je pravdou, že v odvolacom konaní správny orgán nedal účastníkovi možnosť vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia k podkladom a spôsobom jeho zistenia, hoci v zmysle ustanovenia § 60a Správneho poriadku sa ustanovenia prvej až tretej časti Správneho poriadku vzťahujú aj na konanie o dovolaní. V danom prípade však odvolací orgán nemal k dispozícii žiadne iné podklady než tie, ktoré boli podkladom v prvostupňovom konaní, a ku ktorým sa žalobca vyjadril. Hoci teda došlo k porušeniu procesných práv žalobcu žalovanou, toto pochybenie však podľa odvolacieho súdu nemalo vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a zrušením by sa len formálne zopakoval procesný postup s totožným výsledkom.

Pokiaľ ide o odôvodnenie kvalifikácie skutku správny orgán (Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie ako vecne a miestne príslušný správny orgán) účastníkovi konania rozhodnutím zo dňa 05.04.2013 uložil pokutu podľa § 24 ods. 1 ZOS pre porušenie povinnosti ustanovenej v § 5 ods. 1 ZOS vo výške 300,00 €.

Podľa § 24 ods. 1 zákona 250/2007 Z. z.: „Za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi, dodávateľovi alebo osobe podľa § 9a alebo § 26 pokutu do 66 400 €; za opakované porušenie povinností počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166 000 €.“

Správny orgán vo výroku svojho rozhodnutia správne označil ustanovenie § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z., na základe ktorého bola účastníkovi konania uložená pokuta. Správny orgán správne subsumoval zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenie právneho predpisu § 24 ods. 1 ZOS. Vzhľadom k tomu, že porušenia povinnosti sa dopustila právnická osoba, nemožno vyvodzovať administratívnoprávnu zodpovednosť za priestupok, ale skutok treba kvalifikovať ako iný správny delikt. Odvolací súd je toho názoru, že správny orgán nie je povinný odôvodňovať, prečo nekvalifikoval skutok ako priestupok a nepostupoval podľa § 23 ods. 1, a dostatočne a presvedčivo odôvodnil aplikáciu ustanovenia § 24 ods. 1, t.j. že v danom prípade došlo k spáchaniu iného správneho deliktu.

V otázke primeranosti sankcie a jej možného odpustenia, resp. upustenia od potrestania zastáva súd názor, že so správnu kvalifikáciou skutku súvisí aj odôvodnenie výšky sankcie. Účastník konania vo svojom odvolaní označil rozhodnutie správneho orgánu za šikanózne a to z dôvodu, že podľa § 23 ods. 2 môže byť pokuta uložená v maximálnej výške 331,94 €, pričom v danom prípade bola uložená pokuta vo výške 300,00 €, čo by bola takmer maximálna pokuta. Ako súd uviedol vyššie v danom prípade nešlo o priestupok, ale o iný správny delikt a vzhľadom na to, že v danom prípade došlo k spáchaniu iného správneho deliktu, je vylúčené, aby správny orgán ukladal sankciu podľa ustanovenia § 23 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z.

Správny orgán pri ukladaní pokuty postupoval správne podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. V zmysle tohto ustanovenia, orgán dozoru uloží predávajúcemu za zistené porušenie povinností ustanovených týmto zákonom pokutu až do výšky 66 400 €. Máme za to, že uložená pokuta vo výške 300 €, ktorá by mala mať represívno-výchovnú funkciu, bola s prihliadnutím na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky primeraná zistenému protiprávnemu stavu. Z citovaného ustanovenia § 24 ods. 1 vyplýva skutočnosť, že správny orgán je povinný sankcionovať každé zistené porušenie povinnosti v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa odvolacieho súdu, zákonodarca použitím pojmu „uloží“ prikazuje správnu orgánu, aby za každý zistený iný správny delikt uložil postih vo forme pokuty. Zákonodarca teda limituje správnu úvahu správneho orgánu, tzn. že správny orgán nemá možnosť upustiť od sankcie. Dôvodom tejto skutočnosti, t.j. že uvedené zákonné ustanovenie neumožňuje správnu orgánu upustiť od sankcie, je skutočnosť, že spotrebiteľovi je potrebné poskytovať intenzívnu ochranu ako slabšiemu subjektu právneho vzťahu.

Vzhľadom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok krajského súdu nie je možné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. a ani zrušiť podľa § 221 O.s.p., ale na jeho zmenu podľa § 220 O.s.p., a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách prvostupňového a odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že ich náhradu neúspešnému žalobcovi podľa § 250k ods. 1 O.s.p. nepriznal a žalovanému správnu orgánu ich náhrada zo zákona nepatrí.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.